

תת"ע 4075/02/19 - מחאגנה שפיע נגד מדינת ישראל, שלוחת תביעות תעבורה חדרה

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 4075-02-19 מדינת ישראל נ' מחאגנה שפיע
תיק חיצוני: 14211505343

מספר בקשה: 3

בפני	כבוד השופטת עידית פלד
מבקש	מחאגנה שפיע ע"י ב"כ עו"ד אימן אגבארייה
נגד	
משיבים	מדינת ישראל שלוחת תביעות תעבורה חדרה

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 4.3.19.

כנגד המבקש הוגש ביום 11.2.19 כתב אישום המייחס לו עבירות של נהיגה ברכב ללא ביטוח בתוקף בניגוד לסעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי, נהיגה ברכב כשרישיון הרכב פקע בתקופה העולה על שנה (מיום 4.8.14), ונהיגה ברכב כשרישיון הנהיגה פקע למעלה משנתיים (מיום 22.1.09), עבירות מיום 23.1.19.

הזמנה לדין נמסרה לו עם מסירת הדו"ח, ושיבת הקראה נקבעה ליום 4.3.19, אך המבקש לא התייצב לדין, ונשפט בהיעדרו, ונדון לקנס כספי, פסילה על תנאי, פסילה בפועל לתקופה של 6 חודשים והפעלת פסילה מותנית לתקופה של 3 חודשים במצטבר לפסילה שהוטלה.

בבקשה מיום 12.5.19 טען הנאשם, כי אינו מנהל יומן שבו יכול היה לרשום את מועד הדיון ובצר ממנו לזכור את מועד הדיון; כי הוא כופר בכתב האישום וכלל לא נהג, ובניגוד לנטען בכתב האישום רישיונו לא פקע ב-2009 ולאחר מועד הפקיעה הנטען והמוכחש קיבל רישיון נהיגה לתקופות שונות; כי גזר הדין חמור וקשה; וכי מדובר בפקיעת רישיון שנבעה מחובות, וכי כיום המבקש סגר את חובותיו אך עקב פסק הדין אינו יכול לחדש רישיונו.

המשיבה התנגדה לבקשה וטענה, כי משלא התייצב הנאשם לדין, לאחר שהזמנה לדין נמסרה לידיה במועד קבלת הדו"ח כחודש וחצי בלבד לפני הדיון, אין לו להלין אלא על עצמו.

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ושקלתי את מכלול הנסיבות, אינני מוצאת מקום לקבל את הבקשה.

דין

על פי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, בית המשפט יעתר לבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש "אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין".

באשר לעילת הביטול שעניינה סיבה מוצדקת לאי התייצבות

המבקש לא הוכיח סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדיון.

"הפסיקה הנוהגת מלמדת כי על מנת לקבל בקשה לביטול פסק דין משום "סיבה מוצדקת" על המבקש לעבור משוכה גבוהה מאוד. כך, למשל, טענות כגון: אי התייצבות לדיון משום שכחה של מועד הדיון; אי קבלת הזימון לדיון עקב שיבושים בחלוקת הדואר או קיומן של תיבות דואר פרוצות; ונוכח מצבו הרפואי של ב"כ המבקש, מבלי שהתבקשה דחייה של הדיון מראש - לא נמצאו כסיבות מוצדקות לביטול." רע"פ 1911/18 עמיד גיש נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 27.05.2018)

בעניינינו, כאמור, הזימון לדיון נמסר למבקש עם מסירת הדו"ח, והמבקש חתם על אישור המסירה; אלא שלטענתו שכח את המועד שנקבע.

ככלל, טענות בדבר בלבול או שכחה של מועד הדיון לא תתקבלנה כסיבה מוצדקת לאי התייצבות (רעפ 8427/14 סאלם); ועל פי הפסיקה, שכחה בנוגע למועד הדיון איננה מהווה סיבה מספקת המצדיקה את ביטול פסק הדין. ברע"פ 418/85 פרץ רוקינשטיין נ' מדינת ישראל, פ"ד לט(3), 279, 280-281 (1985) נקבע, כי זכותו של נאשם ליומו בבית המשפט איננה אבסולוטית:

"משקיבל הנאשם את ההודעה על מועד המשפט, ניתנה לו בכך ההזדמנות הנאותה שיהיה לו, כדברי הסניגור המלומד, יומו בבית המשפט. אם שכח את מועד המשפט אין לו אלא להלין על עצמו. השכחה אינה אלא אחת מן הצורות של חוסר תשומת הלב או של הרשלנות וערכאות השיפוט אינן יכולות לאמץ מתכונת הנותנת גושפנקא עקיפה לחוסר האכפתיות. מערכת המשפט חייבת לשאוף לכך כי המשפטים יתנהלו כסדרם ובמועד שנקבע להם מעיקרו וכי לא יתפתח או יתרחב הנוהג של דחיות מיותרות או של דיון כפול ללא צורך שיש בהם כדי להעמיס על קופת הציבור בכלל ועל בתי המשפט בפרט, עומס נוסף שאין הם יכולים לעמוד בו ואשר גם אינו מוצדק לגוף העניין. מי ששכח, יישא בתוצאות שכחתו ולא הציבור בכלל, ובתי המשפט בפרט, הם שיצטרכו ללכת עקב בצד אגודל אחרי מידת תשומת הלב אותה מוכן פלוני לגייס במועד נתון לעניין ההליכים המשפטיים שנפתחו נגדו".

באשר לעילת הביטול שעניינה חשש לעיוות דין

בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, בטענה לעיוות דין, צריכה להיות מלווה בתשתית ראייתית בעלת משקל המצביעה על פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה (רע"פ 2474/18 יואל גולדברג).

כאמור ברעפ 8427/17 מ"י נ' סאלם, יש להצביע על שיקולים כבדי משקל שיש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה על מנת שיבוטל פסק הדין בעילה של חשש לעיוות דין.

על פי הפסיקה, אין די בהכחשת העבירה בכדי להקים חשש לעיוות דין, ו"טענות כלליות וסתמיות בדבר קיומו של עיוות דין, מבלי להניח תשתית ראייתית בעלת משקל לתמיכה בטענה, לא יובילו, ככלל, לבטלותו של פסק הדין, בעילה זו", ו"על כל הטוען לקיומה של עילה זו, במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, להציג טעמים של ממש לביסוס טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה" (רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם (פורסם בנבו, 25.03.2018)). ראו גם רע"פ 8604/15 ג'ורג' חנא נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 16.12.2015).

בעניינו, טען המבקש, כי בניגוד לאמור בכתב האישום רישונו לא פקע ב-2009, וכי קיבל רישיון נהיגה לתקופות שונות, וכפר בנהיגה. אלא שמעיון בתדפיס הנתונים ממשרד הרישוי אליו הפנה המבקש בבקשתו עולה, כי רישונו של המבקש חודש בתאריך 26.7.09 עד ה-22.1.09, וניתן לו רישיון זמני בתוקף מ-26.7.09 עד 26.1.10, והטענה כי לא נהג לא נתמכה בראיה כלשהי; כך שלא הוכח פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה.

ביחס לטענות לחומרת העונש - העונש שהוטל על המבקש הינו הולם ותואם לרמת הענישה המקובלת, ואף אינו חמור כלל בהתחשב בכלל העבירות ונסיבותיהן (כ-10 שנות פקיעת רישיון נהיגה, כ-4 וחצי שנות פקיעת רישיון רכב, ונהיגה ללא ביטוח), ואין בהפעלת פסילה מותנית כדי לעלות כדי עיוות דין מבחינה זו.

לאור כל האמור לעיל, הבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר נדחית.

ההחלטה תומצא לצדדים.

ניתנה היום, כ"ד אייר תשע"ט, 29 מאי 2019, בהעדר הצדדים.